

Arrest

nr. 141 085 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 23 april 2013 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 februari 2014 de beslissing waarbij verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 13 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers op 17 februari 2014 ter kennis werden gebracht, bevatten de volgende motivering:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij/zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum."

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus m[ogen] door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekers verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'

Dat verwerende partij niet alleen bij het nemen van de beslissing inzake de regularisatieaanvraag, doch ook bij de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers hebben ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat hij zich op voldoende wijze heeft geïntegreerd.

De louter formele uitvaardiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoekers op de eerbiediging van hun privéleven en familieleden, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Verwerende partij dient in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Verwerende partij stelt louter aangezien de ganse familie niet in aanmerking komt voor een regularisatie, er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Nergens wordt evenwel een afweging gemaakt tussen de belangen van verzoekers en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoekers om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor het privéleven van verzoekers, nu uit het verzoekschrift naast de talrijke sociale relaties, ook blijkt dat de kinderen naar school gaan en goed geïntegreerd zijn.

Het is duidelijk dat verweerster bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers in België hebben ontwikkeld."

3.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet erop worden gewezen dat verzoekers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden gemachtigd of toegelaten en dat zij slechts tijdelijk in het Rijk konden verblijven in afwachting van een beslissing inzake een asielaanvraag en inzake een ontvankelijke aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Verzoekers wisten of behoorden te weten dat wanneer deze aanvragen werden afgewezen zij het land zouden dienen te verlaten en zij geen verblijfsrechtelijke aanspraken konden laten gelden op basis van dit tijdelijke verblijf. Aangezien geen van de gezinsleden een verblijfstitel heeft, dienen zij allen het grondgebied van het Rijk te verlaten en komt de

gezinseenheid niet in het gedrang. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in hun land van herkomst of elders. Er moet hierbij op worden gewezen dat hun kinderen nog zeer jong zijn en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10). Inzake de banden die verzoekers hebben met andere personen in het Rijk moet worden gesteld dat niet blijkt dat deze dusdanig hecht zijn dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en kan worden aangegeven dat contacten met in België verblijvende personen ook kunnen worden onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. In zoverre verzoekers verwijzen naar de bescherming van hun privéleven moet worden gesteld dat zij niet aannemelijk maken dat enig aspect van hun privéleven dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekers, die zou nopen tot een verdere belangenafweging, of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekers toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2. De Raad dient daarnaast te duiden dat verzoekers' beschouwingen omtrent de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, als onontvankelijk werd afgewezen niet dienstig zijn aangezien deze geen betrekking hebben op de in casu bestreden beslissingen.

Het is voorts niet betwist dat verzoekers niet beschikken over een paspoort dat voorzien is van een geldig visum, wat impliceert dat verweerder, aangezien niet blijkt dat hogere rechtsnormen hiertoe een beletsel vormen en gelet op de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, verplicht was om ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.2.3. Aangezien verweerder in casu optrad in het raam van een gebonden bevoegdheid kunnen verzoekers niet nuttig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Deze beginselen kunnen immers enkel spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK